

LAB 2

Reflectieverslag Fleur Snoeij (1776585)

4-2-2024

Het afgelopen blok zijn we bij LAB bezig geweest met het creëren van ons eigen werk en het organiseren van het kleinkunstevenement. In dit verslag zal gereflecteerd worden op mijn ervaringen binnen dit blok en het verloop van mijn productieproces.

Verloop van het maakproces

Het maakproces is bij mij eigenlijk best soepel verlopen. Ik wist al redelijk snel welke kant ik op wilde en welke toon ik daarbij aan wilde slaan. Het is lastig om uit te leggen hoe het schrijfproces dan precies in z'n werk gaat, want op het moment dat ik inspiratie heb, begin ik met schrijven en denk ik daar verder niet echt over na. De eerste versie ik schreef lag er dan ook al snel. Na deze in de les voorgedragen te hebben kreeg ik wat kritiekpunten die ik heb meegenomen. Zo gaf Marijn terug dat mijn gedicht te lang en te gecompliceerd was en te veel vorm bevatte. Met die feedback ben ik dus dingen gaan herschrijven maar vooral schrappen.

Ik heb hem een aantal keer geoefend en naar aanleiding daarvan bijna de helft geschrapt en verschillende zinnen op een andere manier opgeschreven. Een tekst zo schrijven dat hij goed voorgedragen kan worden is iets heel anders dan een tekst schrijven puur en alleen om gelezen te worden. Door het oefenen voelde ik al snel welke dingen wel werkten en welke niet. Zo ben ik eigenlijk al heel vlot tot mijn definitieve versie gekomen.

Qua vorm wist ik dat ik het simpel wilde houden. In drie minuten moet er niet te veel gebeuren, maar wel genoeg om de toeschouwers aandacht erbij te houden. De foto's leken me voor de hand liggend, maar ook het meest logisch. Ik wilde een redelijk intieme setting creëren; ik zag voor me dat ik omringd door foto's samen met vrienden op de grond van mijn slaapkamer zat en hen vertelde wat er op mijn hart lag.

Verloop productieproces

Dit blok was ik onderdeel van het techniekteam. Dat wilde ik graag omdat ik al redelijk wat ervaring heb met organisatie- en promotietaken, terwijl ik techniek eigenlijk nog nooit heb gedaan. Dit leek me in mijn geval dus het meest leerzame.

Binnen het techniekteam heb ik de taak op me genomen van het verzamelen van iedereens licht- en geluidswensen en het samenstellen van het draaiboek. Op de dag zelf heb ik tijdens de tweede helft van het evenement de techniek verzorgd. Ik vond dit heel leuk om te doen en zou het bijvoorbeeld ook best zien zitten om me hier verder in te verdiepen. In dit geval hadden we natuurlijk weinig creatieve vrijheid, maar uit het systematisch werken en het bewaren van een overzicht dat bij de techniek komt kijken haal ik veel voldoening.

Ik vond het leuk om deze taak te vervullen, alleen denk ik wel dat het een te kleine taak was voor met z'n zessen. Daardoor heeft niet iedereen even veel kunnen doen.

Presenteren voor publiek

Ik vond het heel leuk om weer een keer in mijn eentje voor een publiek te staan. Het performen voor publiek brengt toch een andere energie en spanning met zich mee en zorgen ervoor dat jij je ook weer anders tot het werk verhoudt. Ik vond het daarentegen wel jammer dat we op de dag zelf geen tijd hadden voor een complete try-out. Het is toch fijn om je volledige tekst een keer gedaan te kunnen hebben en een gevoel voor de plek en zaal te krijgen. Dat ontbrak voor mij nu een beetje. Ik merkte daardoor dat ik er tijdens het performen niet helemaal lekker inkwam. Drie minuten is dan eigenlijk te kort. Desondanks vond ik het heel leuk om te doen en fijn om te merken dat de spanning waar ik vroeger zo mee worstelde nu bijna niet aanwezig was en dat ik er vooral veel plezier uit heb kunnen halen.

Groei als storyteller

Ik kijk met heel veel voldoening terug op het afgelopen half jaar. Zowel LAB 1 als LAB 2 hebben me weer met een andere blik naar mijn creativiteit laten kijken en de reacties die ik terug heb gehad hebben me ook aangespoord om te onderzoeken of ik schrijven en spelen toch weer op een bepaalde manier terug kan brengen in mijn leven. Sowieso merk ik dat ik het weer heel fijn vind om door middel van spel en tekst dichterbij de mensen om me heen te komen en hen op die manier beter te leren kennen, en daarnaast helpt het me simpelweg heel erg om mezelf beter te leren kennen en dingen te uiten die anders wellicht niet heel snel naar boven waren gekomen.

Als ik terugkijk naar het begin van deze minor merk ik dat ik minder angst voel om ruimte in te nemen en beter ben geworden in het opzijzetten van mijn spanning. Waar ik vroeger altijd de druk voelde om te presteren, heb ik nu mijn best gedaan om vooral het plezier op te zoeken in de spel lessen. Daardoor voelde ik veel meer rust en vrijheid en werd ik ook een stuk zelfverzekerder. Alles leek me wat makkelijker af te gaan en dat vond ik heel prettig om te ervaren.

Aan het einde van het eerste blok kreeg ik van Marijn als feedback dat ik geneigd ben om bij het spelen van kwetsbaarheid naar binnen te keren. Bij het performen van mijn monoloog heb ik daarom geprobeerd om heel bewust het publiek op te zoeken en niet over de hoofden heen te kijken. Gek genoeg is dat makkelijker op het podium dan in een klaslokaal, omdat de lichten ervoor zorgen dat je voornamelijk contouren ziet. Desondanks hoop ik toch dat ik erin geslaagd ben die kwetsbaarheid er meer te laten zijn en daarbij mijn blik naar buiten gericht te houden in plaats van naar binnen te keren.

Documentatie van het maakproces

Mijn inspiratie voor deze tekst heb ik uit twee dingen gehaald. Op de eerste plaats staan de foto's waar ik in het gedicht aan refereer. Mijn moeder heeft aan paar maanden geleden heel veel kinderfoto's opgehaald bij mijn vader waardoor ik deze weer te zien kreeg en na ging denken over wat er in de tussentijd gebeurd is en wat ik de kleine ik had willen vertellen.

Op de tweede plaats staat het nummer Fiets van Herman van Veen. Dit nummer zongen mijn moeder en ik vroeger altijd samen en als ik dit hoor, moet ik altijd terugdenken aan die kleine tijd. Ik vind zowel de tekst als de rust in het nummer prachtig en heb hier veel inspiratie uitgehaald voor mijn eigen tekst.

Zoals ik net al stelde was mijn maakproces niet heel ingewikkeld. Ik ben begonnen met een eerste versie en geëindigd met een tweede versie. Deze twee versies zijn hieronder te lezen:

Versie een:

Ik kijk de laatste tijd vaak naar kinderfoto's van mezelf,

klein, blond, blauwe ogen, buik vooruit,

onbezonnen en verzond de dagen aan elkaar,

nog geen benul van wat ging komen,

hoe vaak ik mijn hart in scherven van de grond zou moeten rapen en zou moeten dragen wat ik eigenlijk niet kon.

als ik terugkijk naar dat meisje dat nog geen idee had wat ze deed, word ik geraakt door nostalgie en het aanzicht van het ontbreken van mijn overmatige

zelfbewustzijn; het is een zegening waarvan je niet weet dat je hem moet tellen tot je hem kwijtraakt.

het is ironisch hoe alles waar we naar smachten vóór de wereld ons teleurstelt, dingen zijn waarvan we later wensen dat we ze nooit hadden gekregen en begrepen.

vrijheid, zo laat naar bed als je maar wilt, snoep eten als ontbijt en niks liever dan je eigen keuzes maken.

we worden ouder en realiseren ons dat

vrijheid soms bedwelmend en beklemmend voelt; een overdaad aan keuzes waar we onszelf vaak in verliezen.

niemand hebben die ons vertelt hoe laat we naar bed moeten ons vermogen om goed voor onszelf te zorgen aantast, de dag beginnen met snoep niet vaker dan drie keer leuk is en eigen keuzes maken enkel voelt alsof je bovenaan een afgrond staat; niet wetende of je parachute zal uitklappen terwijl je naar beneden stort.

illusies die onderuit worden gehaald naarmate we ouder worden,

al die kleine dromen en het geloven in; het draagt minder magie met zich mee tot we ons niet kunnen herinneren dat die magie ooit bestaan heeft.

scheuren in mijn kleren, een gezicht vol met pastasaus, haren in de klit en modder onder mijn nagels;

wanneer zijn we begonnen met het wegpoetsen en polijsten van datgene wat ons mens maakt?

wanneer zijn we ons vermogen verloren om een bos in te rennen en oeverloos verdwaald te raken?

wanneer leren we om in de spiegel te kijken en enkel onze imperfecties te erkennen?

waar zit het moment waarop we ons kind zijn gedag zeggen zonder te beseffen dat het nooit meer terugkomt?

onschuld weggedreven op de vleugels van de wind,

geen naïviteit meer in ogen vol verdriet,

eerder ontzag voor de achteloosheid waarmee de realiteit je bestormt; de muren kleiner maar de wereld groter,

mijn hart verder verborgen onder een ego hoger dan de zon.

het liefst zou ik dat meisje op de foto's vast willen pakken tot ze me smeekt haar los te laten,

haar vertellen dat ze nog even zestien jaar moet wachten tot de golven zijn bedaard en de storm weer is gaan liggen,

dat ze tot die tijd kan schuilen in de regen waar de druppels de wereld zullen dempen en buitensluiten tot het tijd is om te gaan.

het liefst zou ik haar vertellen dat ze zich vast moet klampen aan de mensen waar ze van houdt, voordat de tijd haar berooft van alles wat ze liefheeft.

dat de tijd steeds sneller en sneller lijkt te gaan en ze moet proberen zich daar eerder aan over te geven.

ik zou haar willen vertellen dat ze het gaat redden.

dat ze de zachtheden van haar lijf leert aanbidden,

dat er meer is in het leven dan presteren,

dat houden van het mooiste is wat je kunt doen,

dat ze het tempo van de wereld niet als maatstaf voor haarzelf hoeft te nemen,

dat ze als geen ander kan genieten van de kleine dingen,

dat ze de grootste stormen heeft doorstaan maar dat ze het leven bij de hand heeft genomen en de wereld ingetrokken is,

dat haar tranen mogen vallen en dat voelen haar mens maakt,

dat ze alleen zichzelf hoeft te begrijpen en

dat het nooit te laat is om opnieuw te beginnen.

Versie twee:

Ben jij mij eigenlijk wel?

vraag ik me soms af,

want kijk, ik kijk de laatste tijd vaak naar kinderfoto's van mezelf,

klein, blond, blauwe ogen, buik vooruit,
onbezonnen en verzon de dagen aan elkaar,
nog geen benul van wat ging komen,
hoe vaak ze haart hart in scherven van de grond zou moeten rapen en zou moeten
dragen wat ze eigenlijk niet kon.

scheuren in mijn kleren, een gezicht vol met pastasaus, haren in de klit en modder
onder mijn nagels;

wanneer zijn we begonnen met het wegpoetsen en polijsten van datgene wat ons
mens maakt?

wanneer zijn we ons vermogen verloren om een bos in te rennen en oeverloos
verdwaald te raken?

wanneer leren we om in de spiegel te kijken en enkel te zien wat ons niet aanstaat?

waar zit het moment waarop we ons kind zijn gedag zeggen zonder te beseffen dat
het nooit meer terugkomt?

het liefst zou ik het meisje op de foto's vast willen pakken om haar iets te vertellen,
haar vertellen dat ze nog even veertien jaar moet wachten tot de golven zijn bedaard
en de storm weer is gaan liggen,

dat ze tot die tijd kan schuilen in de regen waar de druppels de wereld zullen
dempen en buitensluiten tot het tijd is om te gaan.

ik zou haar willen zeggen dat ze het gaat redden.

dat er meer is in het leven dan presteren,

en dat ze de zachtheden van haar lijf eindelijk leert te waarderen,

dat houden van het allermooiste is wat je kunt doen,

dat het tempo van de wereld niet háár tempo hoeft te zijn,

dat ze los moet laten want ze is nog maar zo klein,

dat ze haar angst bij de hand genomen heeft en de wereld ingetrokken is,

dat ze moet blijven praten, niet moet laten, want dan gaat het mis,

dat ze als geen ander kan genieten van de kleine dingen, maar boven alles zou ik haar willen zeggen dat ze het geluk in het leven niet moet willen zoeken in punten, maar in zinnen.

ik zou haar willen zeggen, kind,
het is nooit te laat om opnieuw te beginnen.